

скѣ войскѣ, за да спечали врѣмя, зель да иска мирѣ. Никифорѣ не склонилѣ и ся спусенѣлъ да гони Българскѣ-тѣ войскѣ, коиа-то ся бѣла разрядила изѣ горѣ-тѣ. Нѣ отѣ еднажѣ ся-видѣлъ обыколенѣ отѣ Крума. Българе-ти засѣкли и за-творили всичкы-ты планинскы тѣсенины и от-прѣдѣ и отзадѣ като съ видѣ, и оставили само единѣ слободенѣ проходѣ за себе си. Това нѣшто поразило Никифора като громѣ; той, кога обы-калѣ мѣсто-то да трѣси да излѣзе, думалѣ: „Птици да смѣ па неможемѣ да исхвръкнемѣ отѣ тука.“ Два-дни ся-изминѣли тихо: прѣзѣ ношѣ-тѣ сряшто сѣбботѣ, на 25 юлиа. 811 год., ся-чуло дръкание на орудіе и движение на войскѣ. Византийци-ти ся растреперали отѣ страхѣ, и ся-сбрѣкали, та незнаили што да правятѣ. Въ зоры Българе-ти налѣтѣли на византийскыи станѣ и из-били всичкы-ты Византийци: царя Никифора, чиновници-ты, голѣмци-ты, войводы-ты, заповѣд-ници-ты на области-ты, и безброй войници. „Въ тоа день, казва единѣ византийскыи историкѣ, загинѣ цвѣтъ-тѣ на христіане-ты, опростахѣ-ся царекы-ти бѣлѣзи и всичко-то орудіе. Не дай, Боже, да дочакатѣ христіане-ти нѣкога такѣвъ день? — Отсѣченѣ-тѣ главѣ Никифоровѣ, натѣк-нѣ-тѣ на врьлинѣ, много врѣмя ѣа показвалѣ Крумѣ на гостіе-ты си, што му дохождахѣ отѣ различ-ны народы. Послѣ той обкова черепа съ сребро и го направи чашѣ, съ коѣ-то пинахѣ българ-скы-ты войводы на личны дни.“ Тѣло-то на Никифора изгорили.

Слѣдѣ това Крумѣ отишѣлъ камѣ Черно море, направилѣ да ся-разбѣга византийска-та войска